

Daniels bok – nummer hundre og trettien

Å avdekke det profetiske teppebildet: å knytte forbindelseslinjene fra Åpenbaringen til nåtidens realiteter

Jeff Pippenger

2024-03-12

I tidligere artikler fastslo vi at millerittene erkjente at de oppfylte lignelsen om de ti jomfruer, Habakkuk kapittel to og Esekiel kapittel tolv, versene tjueén til tjueåtte. Versene i Esekiel viser at når disse tre profetiske avsnittene blir fullkomment oppfylt i de siste dager, skal «virkningen av hvert syn» bli oppfylt. Søster White omtaler også dette fenomenet.

«I Åpenbaringen møtes og avsluttes alle Bibelens bøker. Her er fullbyrdelsen av Daniels bok. Den ene er en profeti; den andre en åpenbaring. Boken som var forseglet, er ikke Åpenbaringen, men den delen av Daniels profeti som angår de siste dager. Engelen befalte: «Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endetiden.» Daniel 12:4.» Apostlenes gjerninger, 585.

Lignelsen om de ti jomfruer gjentas til punkt og prikke i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, som begynte 11. september 2001 og ender når døren lukkes for de dårlige jomfruer ved den snart kommende søndagsloven. I denne historiske perioden når virkningen av ethvert syn som er framstilt i «alle Bibelens bøker møtes og ender».

I den foregående artikkelen har vi bygget opp en forståelsesplattform for å fremlegge den ytre historiske linjen som er framstilt i vers førti i Daniel elleve, og som representerer den politiske historien til jorddyrets republikanske horn. Denne historien løper parallelt med den religiøse historien til jorddyrets sanne protestantiske horn. Vi har identifisert en håndfull profetiske linjer som omhandler jorddyrets republikanske horn, og vi plasserer disse linjene inn på den profetiske historien som begynte ved endetiden i 1989.

Den profetiske perioden for jorddyret, som begynte i 1776 og ble avsluttet ved endens tid i 1798, er den linjen vi har til hensikt å benytte i et forsøk på å føre sammen alle de linjene som nå gjør sin virkning gjeldende. Perioden fra 1776 til 1798 bærer Alfa og Omega-signaturen, for den begynner og ender med en lovgivende handling, hvilket er en nasjons tale.

«Når nasjonen taler, er det dens lovgivende og dømmende myndigheter som handler.» The Great Controversy, 443.

Et grunnleggende kjennetegn ved jorddyret er dets tale. De forente staters grunnlov var et guddommelig dokument som åpnet dørene for religionsfrihet og politisk frihet, og ved å gjøre dette oppslukte den «flommen» av forfølgelse som i århundrer var blitt ført videre av Europas konger og den katolske kirke.

Og slangen kastet vann ut av sin munn som en flom etter kvinnen, for å få henne revet med av flommen. Men jorden kom kvinnen til hjelp, og jorden åpnet sin munn og slukte flommen som

dragen hadde kastet ut av sin munn. Åpenbaringen 12:15, 16.

Ved slutten av jorddyrets herredømme som det sjette riket i Bibelens profeti skal det igjen tale, men da skal det tale som en drage, ved å håndheve søndagsloven.

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn lik et lam, og det talte som en drage. Åpenbaringen 13:11.

Dyret fra jorden begynte som det sjette riket i 1798, da pavedømmet ble berøvet sin styrke.

«Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, ble tvunget til å opphøre med forfølgelsen, så Johannes en ny makt stige opp for å gjenlyde dragens røst og føre videre det samme grusomme og gudsbespottelige verk. Denne makten, den siste som skal føre krig mot kirken og Guds lov, ble symbolisert ved et dyr med horn som et lam.» Signs of the Times, 1. november 1899.

I 1798, da pavedømmet fikk sitt dødelige sår, talte De forente stater, og slik det alltid er med Alfa og Omega, foregrep talingen ved begynnelsen talingen ved enden. Alien and Sedition Acts ble stadfestet som lov i 1798 og foregrep de lovene som blir gjennomført ved enden, og som retter seg mot ulovlig innvandring og mediene.

Perioden vi betrakter fra 1776 til 1798 bærer Alfa og Omegas kjennetegn, for den identifiserer «talen» i Uavhengighetserklæringen i begynnelsen, hvilket er et forbilde på Alien and Sedition Acts av 1798. Midt i denne perioden finner man De forente staters grunnlov. Perioden gir en profetisk fremstilling av jorddyrets herredømme, for den begynner med å tale som et lam, men perioden ender med lovgivning som representerer en drage. Men, som ofte er tilfellet, samsvarer begynnelsen og avslutningen på en ting med motsetninger. Det første veimerket i perioden er representert i det siste veimerket, og veimerket i midten var De forente staters grunnlov, som ble ratifisert av TRETTE stater. Det hebraiske ordet for «sannhet» ble dannet av den første bokstaven, etterfulgt av den trettende bokstaven, etterfulgt av den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet.

Den perioden vi nå betrakter, bærer signaturen til Den Første og Den Siste, han som er Sannheten. Perioden representerer en tidsperiode som leder fram til begynnelsen på jorddyrets herredømme som det sjette riket i Bibelens profeti, og den representerer derfor en tidsperiode som leder fram til slutten på jorddyrets herredømme som det sjette riket i Bibelens profeti. Denne perioden begynte ved endetiden i 1989. 1776 til 1798 skal legges på 1989 til den snart kommende søndagsloven, når jorddyret taler som en drage, slik det er fremstilt ved Alien and Sedition Acts.

Det er verdt å innføre enda en profetisk sannhet i vårt studium. Denne sannheten er et element i «endetiden» som et symbol som ofte blir oversett. Laodikeisk adventisme vet meget vel kanskje at 1798 var «endetiden», men deres forståelse stanser som regel der, for de har ingen anelse om at hver reformlinje er parallell med de andre reformlinjene. Hver reformlinje begynner med «endetiden».

Moses var et forbilde på Kristus, og Moses erklærte selv dette direkte, og Peter stadfestet det i Apostlenes gjerninger.

Herren din Gud skal reise opp for deg en profet av din midte, av dine brødre, lik meg; til ham skal dere høre. 5 Mosebok 18:15.

Jesus skulle være «lik» Moses.

Og nå, brødre, vet jeg at dere handlet i uvitenhet, likesom også deres rådsherrer. Men det som Gud forut hadde forkynt ved alle sine profeters munn, at Kristus skulle lide, det har han således oppfylt. Omvend dere derfor, og vend om, for at deres synder må bli utslettet, så fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende Jesus Kristus, som før ble forkynt for dere; ham må himmelen ta imot inntil gjenopprettelsens tider for alle ting, som Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn fra verdens begynnelse av. For Moses sa sannelig til fedrene: En profet skal Herren deres Gud oppreise for dere av deres brødre, lik meg; ham skal dere høre i alle ting, hva enn han sier til dere. Og det skal skje at hver sjel som ikke vil høre den profeten, skal utryddes av folket. Ja, og alle profetene fra Samuel av og de som fulgte etter, så mange som har talt, har likeså forkynt om disse dager. Apostlenes gjerninger 3:17–24.

Endetiden i Moses' historie var hans fødsel, og den var et forbilde på Kristi fødsel. Ved både Kristi og Moses' fødsel fant det sted en økning av kunnskap som skulle prøve den slekten. Kunnskapen om deres fødsel fikk både Egypts og Romas dragemakt til å forsøke å drepe de lovede som var omtalt i profetien. Hyrdene på markene, de vise menn fra Østen, representerer dem som forstod kunnskapsøkningen ved endetiden.

Det som ofte overses, er at det finnes to veimerker i endetiden. Det var ikke bare Moses som ble født, men tre år tidligere ble hans bror Aron født. Seks måneder før Kristus ble født, ble hans slektning Johannes født. 1798 er den mest alminnelige anerkjennelsen av «endetiden», og i 1798 ble dyret (det politiske apparatet) (som skjøgen hadde ridd på gjennom den mørke middelalder) drept, og et år senere døde også «kvinnen» som hadde ridd på dette dyret.

I 1989 var det to presidenter. Reagan styrte frem til innsettelsen i 1989, og deretter begynte Bush den første sitt styre. Avslutningen på de ett tusen to hundre og seksti årene var blitt forutbildet ved de sytti årene i fangenskap i Babylon, og da general Kyros, nevøen til Dareios, henrettet Belsasar på festnatten, var Dareios den faktiske kongen. Dareios og Kyros representerer de to veimerkene for denne endetiden.

Det profetiske forholdet mellom Moses og Aron, Johannes og Jesus, Dareios og Kyros, pavedømmet og paven samt Reagan og Bush er alle kilder til profetisk lys når de studeres med korrekt metodologi. Det vi vil peke på her, er at Johannes, Jesu fetter, var røsten i ørkenen, som var blitt forutbildet ved Moses' bror Aron, som dro ut i ørkenen for å møte Moses, for å være hans røst.

I den trettiårsperioden som gikk forut for Kristi salvelse, og i de tretti årene som gikk forut for antikrist, finnes det et veimerke som identifiserer en «røst». For Kristus var det Johannes' røst som ropte i ørkenen. I 533 utstedte Justinian et dekret som identifiserte antikrist som den som skulle irrettesette kjettere og som kirkens overhode. Justinians dekret var den «røst» som beredte veien for søndagslovs-«dekretet» ved konsilet i Orléans i 538.

General Kyros' hær var røsten som identifiserte at Darius' erobring av Babylon var nært forestående.

«At Kyros' hær stod fremfor Babylons murer, var for jødene et tegn på at deres befrielse fra fangenskapet nærmet seg. Mer enn et århundre før Kyros ble født, hadde Inspirasjonen nevnt ham ved navn og sørget for at det ble nedtegnet hva han faktisk skulle gjøre når han uventet inntok byen Babylon og banet vei for løslatelsen av fangenskapets barn. Gjennom Jesaja var ordet blitt talt:

«Så sier Herren til sin salvede, til Kyros, hvis høyre hånd jeg har grepet for å underkue folkeslag foran ham; ... for å åpne de tofløyede porter foran ham, og portene skal ikke lukkes; jeg vil gå foran deg og gjøre de krokete steder rette; jeg vil knuse kobberporter og hugge jernbommer i stykker; og jeg vil gi deg mørkets skatter og de skjulte rikdommer på hemmelige steder, for at du skal vite at jeg, Herren, som kaller deg ved navn, er Israels Gud.» Jesaja 45:1–3. Propeter og konger, 551.

Når det er erkjent at det er to vitner eller to veimerker hvorved en profetisk «endens tid» blir fastslått, kan det også erkjennes at ett av de to veimerkene representerer en identifikasjon, kunngjøring eller advarsel om den forestående historien. Aron, Johannes, Kyros og Justinian representerer et veimerke som går forut for endens tid. Endens tid i 1798 er slutten på perioden representert fra 1776 og frem til 1798. Veimerket midt i denne historien er røsten som roper i ødemarken om den forestående historien. Den historien begynte med en publikasjon som forkastet en konges eller paves diktatoriske styre, og den endte med en publikasjon som representerte en diktators karakter. Publikasjonen i midten representerte «advarselen» om den kommende historien, og advarselen var at De forente staters grunnlov ville bli omstyrtet ved historiens slutt.

Den historiske linjen begynte å bli gjentatt i 1989, og den ender ved søndagsloven når advarselen fra ødemarken to hundre år tidligere, i 1789, blir forkastet. 1989 var endetiden ved slutten av vers førti, og det svarer til endetiden i 1798. 1989 svarer til 1776, og søndagsloven representerer 1798. Midt i den historien hvor virkningen av hvert syn blir fullbyrdet, blir den historien som begynte den 11. september 2001, og som fortsetter frem til advarselen i 1789, oppfylt, og Grunnloven blir omstyrtet. Det må finnes et veimerke i midten, for Gud forandrer seg aldri. Dette veimerket ville representere en advarsel for den profetiske historien som begynner ved den nært forestående søndagsloven.

1989 markerer endetiden i vers førti, som leder frem til søndagsloven i vers førtien. Advarselsbudskapet som kom etter endetiden, men før søndagsloven, var 11. september 2001. Det advarer om at ved avslutningen av denne historiske perioden ville det tredje ve, som kom den 11. september 2001 og umiddelbart ble holdt tilbake, slå til igjen som en uventet overraskelse, og tusenvis av byer ville bli ødelagt. Når denne ødeleggelsen kommer, vil Satan begynne sitt forunderlige verk, og dette verket begynner ved den snart kommende søndagsloven.

«Å, om Guds folk hadde en fornemmelse av den forestående ødeleggelsen av tusener av byer, som nå nesten er overgitt til avgudsdyrkelse! Men mange av dem som burde forkynne sannheten, anklager og fordømmer sine brødre. Når Guds omvendende kraft kommer over

sinnene, vil det skje en avgjort forandring. Mennesker vil ikke ha noen tilbøyelighet til å kritisere og rive ned. De vil ikke innta en stilling som hindrer lyset i å skinne ut til verden. Deres kritikk, deres anklager, vil opphøre. Fiendens krefter samler seg til strid. Alvorlige konflikter ligger foran oss. Slutt dere sammen, mine brødre og søstre, slutt dere sammen. Knytt dere til Kristus. 'Si ikke: En sammensvergelse,... og frykt ikke det som de frykter, og vær ikke forferdet. Herren, hærskares Gud, ham skal dere holde hellig; ham skal være deres frykt, og ham skal være deres redsel. Og han skal være til en helligdom; men til en snublestein og en anstøtsklippe for begge Israels hus, til en snare og til et garn for Jerusalems innbyggere. Og mange blant dem skal snuble og falle og bli knust og bli fanget i snaren og bli tatt.'»

«Verden er et teater. Skuespillerne, dens innbyggere, forbereder seg på å spille sin rolle i det siste store drama. Gud er blitt av syne. Blant menneskehetens store masser finnes det ingen enhet, unntatt når mennesker slår seg sammen for å virkeliggjøre sine selviske hensikter. Gud ser på. Hans forsetter med hensyn til sine opprørske undersåtter vil bli oppfylt. Verden er ikke blitt overgitt i menneskers hender, selv om Gud for en tid tillater forvirringens og uordenens elementer å råde. En makt nedenfra virker for å føre frem de siste store scener i dramaet,—Satan som kommer som Kristus, og som virker med all urettferdighetens forførelse blant dem som binder seg sammen i hemmelige selskaper. De som gir etter for sammenslutningens lidenskap, virkeliggjør fiendens planer. Årsaken vil bli etterfulgt av virkningen.»

«Overtredelsen har nesten nådd sin grense. Forvirring fyller verden, og en stor redsel skal snart komme over menneskene. Enden er meget nær. Vi som kjenner sannheten, bør forberede oss på det som snart skal bryte inn over verden som en overveldende overraskelse.» Review and Herald, 10. september 1903.

Advarselen som ble forbilledliggjort ved innføringen av Grunnloven i 1789, er den tredje engelske advarsel, som vender tilbake til det andre Kadesj, når beseglingen av de hundre og førtifire tusen begynner. Denne advarselen er advarselen fra den første røsten i Åpenbaringen kapittel atten, og ikke bare falt de store bygningene i New York City på den tiden, men selve Grunnlovens innerste vesen ble forandret. Grunnloven ble skrevet og bygget på engelsk rett, hvis grunnleggende filosofi enkelt kan defineres slik: «et menneske er uskyldig inntil det er bevist skyldig.» Grunnloven ble skrevet med det formål å forkaste det som er kjent som romerrett, hvis grunnleggende filosofi enkelt kan defineres slik: «et menneske er skyldig inntil det er bevist uskyldig.»

Advarselen fra ødemarken i 1789, representert ved Grunnloven, representerer advarselen den 11. september 2001, og ikke bare markerte de brennende bygningene denne historien med en bokstavelig oppfyllelse, men vedtakelsen av Patriot Act representerte også advarselen.

Patriot Act (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) ble fremlagt i De forente staters Kongress kort tid etter terrorangrepene den 11. september 2001. Lovforslaget ble fremlagt i Representantenes hus den 23. oktober 2001, og i Senatet den 24. oktober 2001. Det ble undertegnet til lov av president George W. Bush den 26. oktober 2001. Patriot Act hadde til hensikt å styrke myndighetenes evne til å etterforske og forhindre terrorhandlinger og å utvide overvåkingen samt politimyndighetenes

fullmakter, og den forkastet det grunnleggende og fundamentale prinsipp i engelsk rett som fastslår at et menneske er uskyldig inntil skyld er bevist. Den brukes fremdeles i dag av eliten innenfor myndighetsapparatet til å omgå rettssikkerhet, personvern og retten til en rettferdig rettergang.

Vi vil fortsette denne studien i vår neste artikkel.

«Hva er vår tilstand i denne fryktelige og høytidelige tid? Akk, hvilket hovmod som råder i menigheten, hvilket hykleri, hvilket bedrag, hvilken kjærlighet til klær, lettsindighet og fornøyer, hvilket begjær etter overhøyhet! Alle disse synder har formørket sinnet, slik at de evige ting ikke er blitt erkjent. Skal vi ikke granske Skriften, så vi kan vite hvor vi står i denne verdens historie? Skal vi ikke bli opplyste med hensyn til det verk som blir fullført for oss på denne tid, og den stilling som vi som syndere bør innta mens dette soningsverk pågår? Dersom vi har noen omsorg for våre sjelers frelse, må vi foreta en avgjort forandring. Vi må søke Herren med sann botferdighet; vi må med dyp sjelens anger bekjenne våre synder, for at de må bli utslettet. »

«Vi må ikke lenger bli værende på den forheksede grunn. Vi nærmer oss hurtig avslutningen av vår prøvetid. La hver sjel spørre: Hvordan står jeg for Gud? Vi vet ikke hvor snart våre navn kan bli tatt på Kristi lepper, og våre saker bli endelig avgjort. Å, hva, ja hva vil disse avgjørelsene bli! Skal vi regnes blant de rettferdige, eller skal vi telles med de ugudelige?»

«La menigheten reise seg og omvende seg fra sitt frafall for Gud. La vekterne våkne og la basunen gi en tydelig lyd. Det er en bestemt advarsel vi må forkynne. Gud befaler sine tjenere: 'Rop høyt, spar ikke, løft din røst som en basun, og kunngjør mitt folk deres overtredelse og Jakobs hus deres synder.' Folkets oppmerksomhet må vinnes; dersom dette ikke kan skje, er all anstrengelse nytteløs; om så en engel fra himmelen skulle stige ned og tale til dem, ville hans ord ikke gjøre mer godt enn om han talte inn i dødens kalde øre. Menigheten må vekkes til handling. Guds Ånd kan aldri komme inn før den bereder veien. Det bør være alvorlig hjerteransakelse. Det bør være forent, utholdende bønn, og ved tro en tilegnelse av Guds løfter. Det bør ikke være en kledning av kroppen med sekk, slik som i gammel tid, men en dyp sjelens ydmykelse. Vi har ikke den minste grunn til selvgratulasjon og selvopphøyelse. Vi bør ydmyke oss under Guds mektige hånd. Han vil åpenbare seg for å trøste og velsigne de sanne søkere.»

«Arbeidet ligger foran oss; vil vi ta del i det? Vi må arbeide hurtig, vi må gå stødig fremover. Vi må forberede oss på Herrens store dag. Vi har ingen tid å miste, ingen tid til å være opptatt med selviske formål. Verden skal advares. Hva gjør vi som enkeltmennesker for å bringe lyset frem for andre? Gud har overlatt sitt arbeid til hvert menneske; enhver har en del å utføre, og vi kan ikke forsømme dette arbeidet uten at det setter våre sjeler i fare. »

«O mine brødre, vil dere bedrøve Den Hellige Ånd og få den til å vike bort? Vil dere stenge den velsignede Frelser ute fordi dere er uforberedt på hans nærvær? Vil dere la sjeler gå fortapt uten kunnskap om sannheten fordi dere elsker deres bekvemmelighet for høyt til å bære den byrde som Jesus bar for dere? La oss våkne opp av søvnen. 'Vær edrue, vær årvåkne; for deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan oppsluke.'»
Review and Herald, 22. mars 1887.